

Sygn. akt II CSK 137/19

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko W. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Po pierwsze, skarga nie jest oczywiście uzasadniona ze względu na to, że dokonano ustalenia wysokości należnego odszkodowania nie na podstawie rzeczywiście poniesionych wydatków udokumentowanych fakturami. Szkodą nie jest bowiem kwota wydatkowana na usunięcie skutków konkretnego działania, ponieważ poszkodowany może tego dokonać samodzielnie, lecz wielkość uszczerbku w majątku poszkodowanego wymagająca naprawienia. Po drugie, skarga nie jest oczywiście uzasadniona ze względu na to, od jakiej daty ustalono należne od pozwanego odsetki, ponieważ w kwestii tej daty istnieje obszerne orzecznictwo Sądu Najwyższego, gdzie w poszczególnych przypadkach, ze względu na różne okoliczności, przyjęto inną datę - czy to datę wezwania do świadczenia, czy też datę orzeczenia sądu ustalającego wysokość należnego odszkodowania. Niewątpliwie zatem stanowisko Sądu *meriti* w tym przedmiocie nie może zostać uznane za oczywiście nietrafne. Po trzecie, można jedynie rozważać, czy na tle tej sprawy nie występuje potrzeba wykładni przepisów prawa oraz istotne zagadnienie prawne co do tego, od jakiego momentu należą się odsetki od świadczenia odszkodowawczego. Istnieje już orzecznictwo Sądu Najwyższego, a także wypowiedzi doktryny, z których wynika, że nie jest oczywiste to, od kiedy rzeczne odsetki się należą. Zgodzić się trzeba ze skarżącą, że ustalenie terminu, od którego należą się odsetki, to kwestia kontrowersyjna. Jednakże w orzecznictwie trafnie przyjęto, że decydują okoliczności konkretnej sprawy, a zwłaszcza to, na ile pewne i określone jest, jak wysokie odszkodowanie i zadośćuczynienie się należy. Jest to też pytanie o to, kto ma ponosić ryzyko w związku z niepewnością co do wysokości świadczenia:

poszkodowany nie otrzymując „wynagrodzenia” za oczekiwanie na świadczenie w postaci odsetek, czy sprawca ryzykując obowiązek zapłaty odsetek, jeżeli nie spełni świadczenia. Jednakże, jak przyjmuje Sąd Najwyższy, ocena właściwego terminu, od którego mają biec odsetki, musi pozostać w gestii sądów *meriti*, znających dobrze stan faktyczny konkretnej sprawy. Nie ma zatem możliwości abstrakcyjnego, jednoznacznego ustalenia terminu, od którego należą się odsetki przy żądaniu zapłaty odszkodowania. Wskazywana potrzeba wykładni przepisów w skardze kasacyjnej jest zatem nieaktualna - została już dokonana w orzecznictwie Sądu Najwyższego, tyle że nie w sposób konkluzywny, lecz pozostawiający margines swobody sądom powszechnym orzekającym w takich sprawach.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.